

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **R. K.**, hlášen na adrese: T. 350/32, P. 4, adresa pro doručování: H., P.O.Box, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21.10.2010 č.j. MHMP 698804/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Magistrátu hl. m. Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví, ze dne 21.10.2010 č.j. MHMP 698804/2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 č.j. 23826/2010/AAD ze dne 21.7.2010, jímž mu nebyl přiznán doplatek na bydlení.

V podané žalobě žalobce uvedl, že oběma rozhodnutími nebyl žalobci přiznán doplatek na bydlení, když správní orgán v obou stupních řízení neshledal v jeho případě v rámci správního uvážení důvod hodný zvláštního zřetele, ačkoli žalobci již dříve, a to do listopadu 2009, doplatek na totéž bydlení, t.j. v chatě užívané na základě smlouvy o věcném břemenu, přiznal a vyplácel podle oznámení ze dne 5.5.2009 č.j. 14222/2009/AAD, když důvod hodný zvláštního zřetele za týchž skutkových okolností i právní úpravy shledal.

Žalobce uvedl, že odvolací orgán argumentoval tak, že žalobci nemůže hrozit, že se stane osobou bez přístřeší, jestliže mu doplatek na bydlení není přiznán, když zmíněnou chatu užívá bezplatně a není nájemcem. Správní orgán se nijak nevyjadřuje k povinnosti a životně důležité potřebě uhrazovat služby spojené s užíváním bydlení v chatě, jako je topení, voda,

elektrina a další smlouvou sjednané poplatky, čímž dává najevo, že žalobce tyto potřeby uspokojovat nepotřebuje. Správní orgán nepovažuje ani za rozhodnou okolnost, že žalobce je v možnosti opatřit si peníze na úhradu životně důležitých potřeb značně omezen svojí dlouhodobou poloviční invaliditou a mnohaletým zdravotním znevýhodněním, které si vyžaduje opakovanou interní a trvalou ambulantní psychiatrickou léčbu. Žalobce pravidelně prvoinstančnímu správnímu orgánu vykazuje svou snahu zajistit si práci nebo brigádu a plní podmínky pro vyplácení příspěvku na živobytí.

Pokud správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje na žalobcův výkon trestu odnětí svobody od 18.11.2009 do 7.4.2010 pro trest uložený v roce 2004, není tato okolnost pro posouzení žalobcovy žádosti o doplatek na bydlení rozhodná v jeho neprospěch, nýbrž naopak, jde o okolnost, která v intencích zákona o pomoci v hmotné nouzi je významná pro posouzení žalobcovy hmotné nouze a sociálního vyloučení, v němž se již několik let nacházel, a z toho důvodu jde evidentně o člověka sociálně potřebného, k jehož pomoci je vymezen i předmět a účel zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Správnímu orgánu je z dlouholeté komunikace se žalobcem známo, že v minulosti opakovaně již jako invalida přijal krátkodobou práci i těžkou a pro jeho zdravotní stav nevhodnou, kterou si sám našel. Ačkoli je dlouhodobě v evidenci Úřadu práce, pobočce pro Prahu 4, nikdy mu úřad žádnou práci nenašel. Při nalezení pracovního uplatnění je žadatelovým znevýhodněním poškození obou nohou po úraze při autonehodě, které mu nedovoluje statickou zátěž a delší chůzi, protože byl lékařsky shledán částečně invalidním. Znevýhodněním žalobce jako uchazeče o práci je i záznam v rejstříku trestů, který bude v přiměřené době na jeho žádost vymazán.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán neaplikoval zákon o hmotné nouzi v souladu s jeho účelem ani v souladu s principem oprávněného očekávání a principem proporcionality, když nijak nevysvětlil diskrepanci ve svém správním uvážení, když za téhož skutkového stavu věci doplatek na bydlení žalobci v květnu 2009 přiznal a v červenci 2010 nepřiznal. Z toho důvodu je patrné, že se správní orgán dopustil překročení správního uvážení a dal průchod nezákonné libovůli. Žalobce připojil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 13.7.2010 č.j. 22977/2010/AAD o přiznání mimořádných výhod žalobci jako osobě těžce zdravotně postižené, potvrzení o pracovní rekomandaci ČSSZ ze dne 16.10.2008 o částečné invaliditě a pracovním omezení. Žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřil Magistrát hl. m. Prahy, odbor sociální péče, který rozhodl v této věci v odvolacím řízení. Soud v této věci uvádí, že od 1.1.2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech pomoci v hmotné nouzi. Podle zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi krajské úřady, ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle ust. § 69 s.r.s. platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V tomto řízení tedy ex lege nastoupil do práv a povinností žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Žalovaný v podaném vyjádření uvedl, že dle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt. Dle ust. § 33 odst. 3 věta první zákona č. 111/2006 Sb. podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí a nárok na příspěvek na

bydlení podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce získal nárok na příspěvek na živobytí, ale nemá nárok na příspěvek na bydlení podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a proto není splněna podmínka pro nárok na doplatek na bydlení podle ust. § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Podle ust. § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi v případech hodných zvláštního zřetele může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu dlouhodobě užívající jinou než nájemní formu bydlení. Ustanovení odst. 3 věty první a třetí odst. 8 v tomto případě neplatí. Jak z dikce citovaného ustanovení plyne, je v kompetenci úřadu, který o dávce rozhoduje, zda konkrétní případ zhodnotí jako hodný zvláštního zřetele a bude pak žadatele o doplatek na bydlení za nájemce považovat. Žalobce je oprávněn na základě smlouvy o věcném břemenu ze dne 26.2.2009 bezplatně užívat chatu ve vlastnictví paní Mgr. M. K., z uvedeného důvodu případ žalobce nebyl hodnocen jako hodný zvláštního zřetele, neboť žalobce se nepovažuje za nájemce, a tudíž mu nevznikl nárok na doplatek na bydlení ani dle ust. § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění pozdějších předpisů.

V daném případě správní orgán postupoval podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a zejména bylo dbáno na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný neshledal důvod pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Městský soud na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), napadené rozhodnutí a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci.

Městský soud v Praze vyšel z obsahu správního spisu a věc posoudil takto:

Podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, má na doplatek na bydlení nárok vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).

Podle § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí a nárok na příspěvek na bydlení podle zvláštního právního předpisu. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby nebo společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby nebo společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí osoby nebo společně posuzovaných osob. Nárok na doplatek na bydlení nevznikne, pokud osoba bez vážného důvodu odmítne možnost levnějšího přiměřeného bydlení, o které je povinna požádat obec, v níž má trvalý pobyt. Ustanovení věty třetí se nepoužije u osob starších 70 let a o u osob obývajících byt zvláštního určení, byt v domech zvláštního určení a byt, na jehož úpravu

byl poskytnut příspěvek podle zvláštního právního předpisu, pokud je osobou nebo společně posuzovanou osobou, již byl tento příspěvek poskytnut, obýván. Obec, v níž má osoba trvalý pobyt, je pro tento účel povinna příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi na jeho vyžádání sdělit, zda ji osoba o přidělení méně nákladného přiměřeného bydlení požádala, zda osobě nabídka takového bydlení ze strany obce byla učiněna a zda tato nabídka byla osobou akceptována.

Podle § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi v případech hodných zvláštního zřetele může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu dlouhodobě užívající jinou než nájemní formu bydlení. Ustanovení odst. 3 věty první a třetí odst. 8 v tomto případě neplatí.

V případě žalobce bylo jím doloženo potvrzení úřadu práce, že je v evidenci uchazečů o zaměstnání od 10.6.2010. Je osobou invalidní a v měsících březen, duben, květen 2010 neměl žádný příjem. Je nemajetný a nemá vyživovací povinnost. Správní orgány vyšly také z toho, že žalobce užívá jinou formu bydlení, a to chatku v zahrádkářské kolonii areálu V., P. 6-S., od 26.11.2007. Správní orgány měly také dohodu o placení služeb spojených s užíváním chatky ze dne 1.3.2009, z níž je zřejmé, že žalobce je oprávněn bezplatně chatku užívat. Chatka je ve vlastnictví Mgr. K. Žalobce pak na základě dodatku k této smlouvě z 10.6.2010 má povinnost hradit služby spojené s užíváním chaty ve výši 3.290,- Kč měsíčně. Žalobce je poživatelem dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí od června 2010.

Správní orgán I. stupně vyšel z těchto podkladů a konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínku nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení podle § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a proto nebyl posouzen jako případ hodný zvláštního zřetele.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítal, že správní orgán vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když vycházel z toho, že v chatce, kterou žalobce obývá, není zavedena voda. Žalobce uvedl, že opak je pravdou, v chatce je stejný rozvod vody jako v minulém roce a předminulém, kdy doplatek na bydlení pobíral, a to z přípojky, kterou vlastní občanské sdružení Višňovka spravující celou chatovou osadu. Žalobce také uvedl, jak je v chatce vybavena kuchyňská linka, v kuchyni je umístěn elektrický ohřívač vody s automatickým zapínáním, takže má žalobce k dispozici i teplou vodu. Pouze na mytí ve sprše dochází do jiné chatky stojící v těsném sousedství chaty č. 31, kterou obývá. V odvolání žalobce také zdůraznil svůj nepříznivý zdravotní stav, kdy je po autohavárii a má vážné postižení obou nohou. Poukázal rovněž na to, že asi deset let je psychiatrickým pacientem Centra pomoci závislým Městské části Praha 4 a Psychiatrické léčebny v Bohnicích v Praze 8. Byl propuštěn 7.4.2010 z výkonu trestu odnětí svobody, kde se nacházel od 18.11.2009 a je evidentně osobou ohroženou sociálním vyloučením.

Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí hodnotil tyto skutečnosti včetně skutečností zjištěných již správním orgánem I. stupně a setrval na stanovisku, které zaujal správní orgán I. stupně, pokud jde o žalobcův nárok na doplatek na bydlení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný hodnotil, zda jsou v případě žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele pro poskytnutí pomoci v hmotné nouzi doplatku na bydlení podle § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Konstatoval, že žalobce je bezplatným uživatelem chaty ve vlastnictví paní Mgr. M. K. Vyšel dále z toho, že podle dodatku ze dne 10.6.2010 je žalobce povinen hradit měsíční zálohy na topení, vodné, elektřinu a nájem nádoby Pražských služeb na směsný odpad a nájem pozemku chaty v celkové výši 3.290,- Kč měsíčně. Žalovaný

hodnotil v tomto případě skutečnost, že majitelka uvedené chaty zřídila na dobu života žalobce věcné břemeno užívání chaty, takže žalobci v tomto případě nemůže hrozit, že se stane osobou bez přístřeší tak, jak žalobce v odvolání uváděl. Žalovaný konstatoval, že v podstatě není rozhodné, zda v chatě, kterou užívá, je nebo není zavedena voda a kde si zajišťuje hygienu. Žalovaný uvedl, že je mu známo, že žalobce je invalidní ve II. stupni invalidity a byl propuštěn 7.4.2010 z výkonu trestu odnětí svobody. Je však, jak z dokladů o užívání chaty zřejmé, oprávněn bezplatně chatu užívat, věcné břemeno bylo zřízeno již 26.2.2009. Je tedy nepochybné, že žalobci nehrozí, že by se stal bezdomovcem a z těchto důvodů proto nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi a bylo konstatováno, že správní orgán I. stupně rozhodl správně nepřiznat žalobci doplatek na bydlení.

Městský soud v Praze při posouzení této věci neshledal v postupu žalovaného pochybení. Žalovaný měl k dispozici podklady, které se týkají žalobcovy žádosti o přiznání doplatku na bydlení. Tyto skutečnosti pak hodnotil podle zákona o pomoci v hmotné nouzi se závěrem, že v případě žalobce jde o osobu, již nehrozí situace, že by byla bez přístřeší. Žalobcovo bydlení je zajištěno v chatě, kterou vlastní paní Mgr. M. K. a jeho bydlení je zajištěno i zřízením věcného břemene, které žalobci zajišťuje po dobu jeho života bydlení v této chatě.

Soud v tomto hodnocení uvedených skutečností neshledal na straně žalovaného správního orgánu pochybení ani překročení mezí správního uvážení.

Při posouzení námítky, že žalobce v listopadu 2009 doplatek na totéž bydlení pobíral, když správní orgán shledal za týchž skutkových okolností důvod hodný zvláštního zřetele, vyšel soud z žalobcem předloženého oznámení ze dne 5.5.2009 vydaného Úřadem městské části Praha 4 pod č.j. 14222/2009/AAD, jímž žalobci byl přiznán od dubna 2009 doplatek na bydlení ve výši 2.120,- Kč měsíčně. Jedná se pouze o oznámení, které nebylo odůvodněno. Není tedy zřejmé, z jakých podkladů a jak hodnocených správní orgán při tomto rozhodnutí vycházel.

Soud při posuzování žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z jeho odůvodnění, z podkladů, které jsou obsahem správního spisu, a jak bylo již shora uvedeno, v postupu žalovaného neshledal soud pochybení při hodnocení všech podkladů, které byly v této věci předloženy. Skutečnost, že žalobce dříve pobíral dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení při bydlení v tomtéž objektu, neznamená, že nemůže správní orgán své stanovisko přehodnotit. Záleží na posouzení konkrétní žádosti a všech okolností, které souvisejí s poskytováním této dávky. V případě žalobce bylo postupováno podle § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, kdy správní orgán hodnotí, resp. ve znění platném v době rozhodování v této věci hodnotil, zda jsou dány podmínky hodné zvláštního zřetele pro účely doplatku na bydlení. Jak bylo již shora uvedeno, neshledal soud v hodnocení skutečností, které byly doloženy, na straně správního orgánu vybočení z mezí správního uvážení. Správní orgán logicky zdůvodnil svůj postup a vyhodnotil situaci žalobce, pokud jde o užívání předmětné nemovitosti.

Pokud žalobce dále vytýkal žalovanému, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevysvětlil diskrepanci ve svém správním uvážení, když za téhož skutkového stavu byl žalobci doplatek na bydlení v květnu 2009 přiznán a v červenci 2010 nepřiznán, nepovažuje soud tuto námítku za důvodnou. Žalobce v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí úřadu Městského části Praha 4 ze dne 21.7.2010 rozpor s rozhodnutím, resp.

oznámením o přiznání doplatku na bydlení z 5.5.2009 s rozhodnutím z 21.7.2010, jímž žalobci nebyl přiznán doplatek na bydlení, nenamítal. Žalovaný pak neměl důvod srovnávat uvedené oznámení s napadeným rozhodnutím. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami a vyhodnotil, zda v případě žalobce jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro to, aby mohlo být určeno, že se žalobce považuje pro účely doplatku na bydlení za osobu, kterou by bylo možno postavit na roveň vlastníka nebo nájemce bytu v případě, že užívá nemovitost na základě jiné než nájemní formy bydlení. Soud neshledal v tomto provedeném hodnocení pochybení.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 30. dubna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová